

tele; in qua sterilem pupillorum pecuniam lex esse non patitur. *Conf.*
L.7. de usuris.

§. VI. Quemadmodum itaque patet, lucrum quoque pecuniae nostrae accrescens dictis supra accessionibus annumerandum esse, ita ex natura dominii inferre licebit, quod qui est Dominus rei, ad eundem quoque accessiones pertineant & emolumenta quævis. Si enim Dominum est jus alios à re mea excludendi, statim apparet, eum in finem nos Dominum in res acquisivisse, quo accessionibus earum frui hoc securius possimus. Sic patrifamilias, qui oves, vaccas, equas alit, sunt etiam harum fœtus, quippe qui pars matris sunt. Ideo possidemus hortos & agros, ut fructus eorum percipiamus. Hac de causa domini sumus ædium nostrarum, ut merces nobis solvatur. Hinc est, quod in alluvione res, quæ vindicari à nemine possunt, cum unde veniant, nescimus, cedant Domino fluvii ac ripæ. Eadem ratio pecuniae est, quam mercator ministris suis distribuit, quo merces emant, quarum ex venditione lucrum nascatur. Atque hoc in casu unanimi omnium consenseru ad Dominum fœtus pecuniae spectat.

§. VII. Posteaquam vero ostensum hactenus est, cum pecuniam suas habere accessiones, tūm etiam Dominum pecuniae simul accessionis esse dominum, ad id nunc accingimur, ut confirmemus, nos etiam posse pecuniam cum accessione alteri concedere, ea lege, ut pro incerta accessione, certum quid solvere præter sortem obligetur. Primam itaque & præcipuam in contractibus legem dictat natura æquilitatem, ne quis lædatur, ac tantundem uterque nanciscatur. Quam legem etiam jus Civile suam facit *L.52. §. 22 de furtis*; & ipse etiam sacræ paginæ præcipiunt. *Deut XXV.13. seqq.* Si quis vero pecuniam nostram sine usura desideraret, nonne damnum nostrum quæreret? Quod ipsum, ut ut naturale pariter ac civile jus vetent, Paulus quoque *1. Thess. IV. 6.* expresse prohibet: *ne quis opprimat aut circumveniat fratrem suum in negotio.* Proinde si tantum recipiendum est, quantum damus, sequitur, quod aliquid præter sortem recipere debeamus, quia ultra pecuniam accessiones simul dedimus. Ex eadem regula sequitur, quod ea in contractu promittamus quæ nostra sunt. Quid enim esset ea promittere, quæ non sunt juris nostri? Itaque cum supra monstratum, pecuniae accessiones in nostra esse potestate, non video, cur eas in contractu cedere eo pacto alteri nequeam, ut ille aliud quid harum loco promittat?

Quan-